

in een stadstuin, welke over het algemeen vrij vogelrijk is, een opvallend makke vogel, welke ik aan de hand van „Het Vogelboekje”, „Name this Bird by E. F. Daglish” en „Die heimischen Singvogel, St. Stelle Naturdenkmalpflege”, niet anders kan determineren dan als ♀ *Europaeische Kanarie* (*Serinus Canarius germanicus*) wat de habitus betreft. Het eenige geluid dat ik hoorde is een wat klagend „twiet”, het einde ervan in toon stijgend.

De aanwezigheid hier en de makheid, zij is tot 75-50 cm te benaderen, zonder voorzorgen, zijn echter naar mij lijkt niet in overeenstemming met de zeldzaamheid en de wildheid van de *Europaeische Kanarie*.

Is het nu mogelijk, dat het een verwilderde, eventueel gekruiste gewone kanarie is, en zoo ja, wat is dan eigenlijk het verschil met *Europaeische kanarie*? Ik hoop, dat U mij hierover nader uitsluitsel zult willen geven.

Verder kan ik nog mededeelen, dat de *Middelste Zaagbek*, waarover ik U het vorig jaar schreef, nog steeds op den Rijn bij den IJsselkop voorkomt, echter nu nog maar 1 ♀.

Arnhem, 20 Juli '38.

J. A. NIEMEIJER.

Het is heel goed mogelijk, dat uw vogel de *Europaeische Kanarie* was. Dit diertje is tegenwoordig minder zeldzaam, dan men wel meent en waar hij eenmaal voorkomt in het geheel niet schuw. In Weenen vond ik deze kanarie al aardig op weg, om een stadsvogel te worden. Onze kooi-kanaries zijn zoo uiteenlopend van bouw en kleur, dat er licht eens een precies op de *Europaeische kanarie* zou kunnen lijken (zelfde soort, maar ander ras). In den regel zijn ze groter.

Van de sijsjes onderscheidt zich de wilde kanarie door zijn korteren dikken snavel en het mannetje heeft geen zwart op den kop.

Ik heb deze kanarie al eenige jaren geleden gezien aan De Steeg en bij Winterswijk. Willen onze lezers ook nog eens extra uitkijken?

JAC. P. TH.

Een Vinkenschandaal. In het verslag over de jaren 1936 en 1937 van Covavo vinden wij het volgende:

„In de dorpen en gehuchten der mijnstreek ziet men in voorjaar en zomer overal de geblinddeerde kooitjes tegen de muren der huizen hangen: vier, zes, acht, soms zelfs 12 tot 15 stuks. In elk kooitje zit een vink, van dag- en zonlicht afgesloten door middel van een stuk doek rondom zijn kerker. Vroeger werden deze ongelukkige diertjes de oogen dichtgeschroeid. Sinds een provinciaal verbod daaraan een eind heeft gemaakt (het blijkt elders nog wel voor te komen), hebben de „Vogelliefhebbers” dit er op gevonden als surrogaat van het blind maken. Tijdens het zangseizoen worden, in kroegen, des Zondags de wedstrijden gehouden, meestal om geldprijzen. De vink, die in een bepaald tijdsverloop de meeste slagen laat hooren, maakt zijn eigenaar gelukkig met den eersten prijs. Ziedaar het armzalige vermaak dezer vinkenclubs.

Dit is intusschen nog niet alles. De liefhebberij dezer clubs is voornamelijk gebaseerd op klandestiene vangst, want overal worden in Zuid-Limburg aan boschranden en in boomgaarden de nog voorkomende vinken weggevangen, zonder vergunning, in verboden tijd en met verboden vangmiddelen, namelijk lijmroeden. Deze „vogelliefhebbers” ontzien zich niet, tijdens de broedperiode de best zingende mannetjesvinken op te sporen en buit te maken. Het gevolg van deze schandelijke methode is, dat aldus ook de legsels, somtijds zelfs nesten met jonge vogels verloren gaan, daar het van haar verzorger beroofde vrouwtje het broedsel in den steek laat. En verder een duidelijke verarming van het schoone Limburgsche landschap, afgezien nog van het benadeelen van land- en tuinbouw, daar ook vinken in voorjaar en zomer insecteneters zijn en hun jongen uitsluitend met insecten voeden.

„In 1935 heeft een poging van de Limburgsche Vereeniging voor Dierenbescherming (afdeeling V.D.B.) tot beteugeling van dezen misstand niet tot het gewenschte resultaat geleid. Zij stuitte af op verzet van de Provinciale Staten, hoewel Ged. Staten bereid bleken, voorzieningen te treffen. Toen ons nu bleek, dat het kwaad zich nog verder uitbreidde en ook buiten de mijnstreek vinkenclubs werden opgericht, besloten wij in den winter 1936/37 tot een nieuw optreden, in samenwerking met de hoofdbesturen der Nederl. Vereeniging tot bescherming van Dieren en den Bond van Politie-ambtenaren tot bescherming van Dieren. Allereerst werd in Februari 1937 een gemeenschappelijk request gericht tot den Commissaris der Koningin, waarin de volgende maatregelen in overweging werden gegeven:

- a. een provinciaal verbod van het houden van vogels in geblinddeerde kooien, waardoor gevangen vogels niet rechtstreeks van dag- en zonlicht kunnen profiteren;
- b. het uitlokken van gemeentelijke verbodsbepalingen tot het houden van vinkenconcoursen of wedstrijden.”

De heer Tolsma heeft in Mei 1937 een onderzoek ingesteld in de mijnstreek naar vinkenstand en vinkenclubs. Hij komt tot de slotsom dat in de verschillende vinkenclubs tienduizend vinken

aan dit onwaardig bedrijf worden geofferd. Ook bevond hij dat de vinken, die op een concours komen, *gedreven* worden, d.w.z. gevoerd met zaad, geweekt in jenever.

Gedeputeerde Staten hebben een voorstel tot beperking van deze ergerlijke liefhebberij gedaan, maar de Provinciale Staten van Limburg verzetten zich tegen bestrijding van dit volksvermaak en zoo blijft de zaak bij het oude.

Alweer een reden, om er bedacht op te zijn, dat volksopvoeding bij hoog en laag moge leiden tot een waardig gebruik van den vrijen tijd en „goede” vormen van verpoozing.

JAC. P. TH.

Vogelzang-sport. Naar aanleiding van de vinkenslag wedstrijden in Limburg deelt men mij mede, dat voorheen (misschien nu nog?) een dergelijke „sport” beoefend werd in Manchester en omgeving, maar dan met leeuwerikken. Gevangen jonge leeuwerikjes werden in kooien ingegraven in de nabijheid van fraai zingende vogels in de vrijheid. De aldus onderwezen vogeltjes kregen dan gelegenheid om in kroegen hun kunst te vertoonen en de eigenaar van den vogel die binnen een bepaald tijdsverloop het grootst aantal minuten aan slag bleef kreeg een prijs. Er wordt bij verteld, dat zulke prijsliedzangers twee of drie jaar loonend konden optreden, maar dan gingen ze minderen en werden vrij gelaten. Hoe zit dat op het oogenblik? Ik heb er eenige jaargangen van Bird-Notes op nageslagen, maar vind er geen melding van gemaakt.

JAC. P. TH.

Een abnormaal ex. van *Philanthus triangulum* F. *Philanthus* en over het algemeen ook de andere insecten van de groep, zoals *Cerceris*, *Mellinus* en *Bembex*, vertonen vele kleine individuele, en misschien plaatselijke verschillen in grootte (*Mellinus* en *Bembex*), of in vlekken-tekening (*Cerceris* en *Philanthus*).

Bij *Philanthus* strekken deze individuele verschillen zich ook uit tot de lengte en de vorm der kaken.

Men treft ex. aan met zeer lange en spitse kaken en andere, welke het met kortere of bredere moeten stellen.

Het ex., dat ik tussen een zending insecten van den heer Langeveld te Amersfoort ontvang, sloeg wel het record, wat betreft de gedrongenheid. De korte en brede kaken sloten *tegen* in plaats van *over* elkaar.

De heer Beekhuis van Till te Laren, die een uitgebreide studie van *Philanthus* en zijn bestrijding maakte en heel veel vergelijkingsmateriaal tot zijn beschikking heeft, verzekerde mij, dat een ex. met dergelijke korte kaken niet in zijn bezit was. Ik mocht me daarvan plaatselijk overtuigen.

Nu *Philanthus* toch in de algemene belangstelling staat, kan het zijn nut hebben er op te letten, of deze kortkakkige vorm *meer* voorkomt en *waar*.

Dit vooral, omdat de kaken belangrijke functie's vervullen bij het vangen van de prooi en omdat bekend is, dat *Philanthus* somtijds proviandeert met andere insecten, dan alleen honingbijen. Misschien willen natuurliefhebbers in de kleilanden zich wel eens overtuigen of *Philanthus* daar voorkomt.

In 1936 vond ik het insect te Lewedorp (Zd. Beveland) en in 1937 te Wolphaartsdijk en te Biezellinge (Zd. Beveland). Het ex. te Wolphaartsdijk trof ik dood aan, aan de voet van een dijk, bestaande uit klei, waarin allerlei insecten hun gangen groeven (bijv. *Eucera longicornis*). Dit ex. was een ♀, de beide andere waren ♂♂.

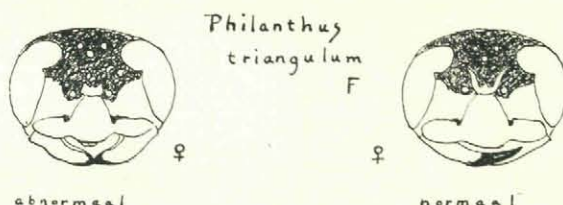
Ik hoop nog eens een nest in de pure klei aan te treffen, al wens ik een sterke uitbreiding van dit insect in de kleistreken aan onze iemkers niet toe.

Biezellinge.

B. J. J. R. WALRECHT.

De zeldzame torren. Naar aanleiding van Uw verzoek in De Lev. Nat. no. 3, Juli '38, pag. 95, het volgende.

Het vliegend hert heb ik tot heden niet gevangen. Neushoornkever in '37 2 vr., 1 mann. ex. voor den dag gekomen bij het kleinhakken van eikenstruiken, meegebracht door jongens van de school. Meerdere „witte wormen”, vermoedelijk poppen of larven, stuk gehakt zooals de jongen zei. Deze kever is ook algemeen in de runhopen der ouderwetse kuiplooiers waargenomen te Reyen en Gilze. In '34 zond ik den Heer Van Giersbergen een sigarenkist van 100

B. J. J. R.